U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **O. M.**, zastoupený opatrovníkem Mgr. Petrem Fouskem, advokátem se sídlem Purkyňova 372, Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2015, č. j. OAM-31/LE-BE02-P16-2015, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2016, č. j. 49 Az 65/2015 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Petru Fouskovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Praze, jímž bylo podle § 33 písmeno b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany. Tímto rozhodnutím byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřípustná a správní řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Soud zjistil, že posledním známým místem pobytu žalobce bylo Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, kde byl evidován do 23. 6. 2015. Jeho současný pobyt nebyl Ředitelství služby cizinecké policie (zpráva ze dne 3. 7. 2015) ani Správě uprchlických zařízení Ministerstva vnitra (zpráva ze dne 2. 7. 2015) znám, místo pobytu nesdělil též ustanovený opatrovník žalobce (vyzván dne 14. 4. 2016). Jak vyplývá ze soudního spisu, nové skutečnosti nebyly zjištěny ani z databáze Ministerstva vnitra dne 14. 4. 2016.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) prostřednictvím opatrovníka z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písmeno e) s. ř. s. Konkrétně namítal, že soud nesplnil povinnost učinit všechny potřebné úkony ke zjištění stěžovatelova pobytu, neboť údaje obou úřadů pocházely z počátku července roku 2015 a nebyly tedy v době jeho rozhodování aktuální. Soud se také nepokusil stěžovateli doručovat na jeho poslední známou adresu v zařízení pro zajištění cizinců. Přijatelnost kasační stížnosti spatřoval

stěžovatel v tom, že ze strany krajského soudu došlo k zásadnímu pochybení a nerespektování ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudků ze dne 16. 3. 2004, č. j. 2 Azs 41/2003 – 42, ze dne 15. 7. 2004, č. j. 3 Azs 58/2004 – 57a ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 – 58. Navrhl proto, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena krajskému soud k dalšímu řízení.

Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení uplatněné kasační námitky, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006. č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. V projednávané věci nenalezl žádnou zásadní otázku, jež by svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele a o níž by bylo nutné pojednat v zájmu sjednocování judikatury. Nezjistil také takové pochybení krajského soudu při zjišťování rozhodných skutečností a při aplikaci ustanovení § 33 písmeno b) zákona o azylu, že by si vyžadovalo použití mimořádného opravného prostředku, jímž kasační stížnost je. Krajský soud ke zjištění stěžovatelova pobytu provedl standardní úkony a jejich aktuálnost před vydáním rozhodnutí ještě ověřil (byť to nezmínil ve svém rozhodnutí). Adresu pobytu stěžovatele pak neuvedl ani jeho opatrovník na výzvu krajského soudu, případně v kasační stížnosti podané proti usnesení o zastavení řízení. Vyžadovaný pokus o doručování do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá- Jezová za situace, kdy byl stěžovatel z tohoto zařízení již propuštěn, pak postrádá smyslu. K nerespektování judikatury Nejvyššího správního soudu ze strany krajského soudu tedy nedošlo.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Ustanovený opatrovník stěžovatele učinil ve věci jeden úkon právní služby (sepis kasační stížnosti), za nějž mu náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve výši 500 Kč. K němu náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 2 citované vyhlášky ve výši 300 Kč, celkově tedy bylo přiznáno 800 Kč. Tato částka

bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. srpna 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu